

Zendingsberichten voor kinderen

Derde kwartaal 2023

Trans-Europese Divisie

De kleine kok

Montenegro, 1 juli

Luka

Toen Luka klein was vond hij het heerlijk om op handen en knieën door het huis te kruipen in Montenegro. Hij vond het vooral leuk om naar de keuken te kruipen en daar met potten en pannen te spelen.

Toen hij ouder werd, leerde hij lopen en hij hield ervan om rond het huis te lopen. Hij kwam nog steeds graag in de keuken en hielp mama met koken.

Toen Luka naar school ging, had hij na het maken van zijn huiswerk vaak tijd over. Dan hielp hij mama met het koken van de maaltijden voor het gezin. Het duurde niet lang voordat hij helemaal alleen de maaltijden klaarmaakte. Hij was een goede kok.

Papa opende een bistro waar gezond vegetarisch eten werd geserveerd en hij kon wel wat extra hulp gebruiken. Aan wie zou hij die hulp gevraagd hebben?

‘Zou je ons willen helpen in de keuken van de bistro?’ vroeg papa aan Luka.

Luka stond ’s morgens om vijf uur op om in zijn Bijbel te lezen, te bidden en oefeningen te doen.

Voordat hij naar school ging, ging hij eerst naar de bistro. Hij deed een grijs uniform aan en zette een witte koksmuts op. Vervolgens waste hij zijn handen. Vervolgens begon hij de groente te snijden voor een heel lekker gerecht, ratatouille. Hij sneed aubergines, pompoen, aardappels, uien, tomaten en zoete pepers. Hij wist dat hij voorzichtig moest zijn met het scherpe mes zodat hij zichzelf niet zou snijden. Nadat hij een grote oven aangezet had, mixte hij kruiden door de gesneden groenten en schepte het kleurrijke geheel in een grote ovenschaal. Hij zette de wekker op 45 minuten en het voedsel in de oven. Terwijl het voedsel in de oven stond, waste hij vuile borden af en bereidde nog meer eten. Toen de ratatouille klaar was, haalde hij die uit de oven en plaatste die in de vitrine van de bistro zodat mensen die konden kopen. Na school en nadat hij zijn huiswerk had gemaakt, ging Luka weer naar de bistro om te helpen.

Luka houdt van zijn werk, want hij houdt van koken.

Het is best moeilijk om in Montenegro gezond eten te vinden dat te koop is. Mensen die naar de bistro komen voor gezond eten, zijn vaak heel verbaasd dat ze zo’n jonge jongen zien in zijn grijze uniform en met zijn witte koksmuts.

‘Hoe oud is hij? Is hij een chef?’ vragen ze dan.

Als ze horen dat hij 12 jaar is, zijn ze nog meer verbaasd. Ze willen meer weten over hem en zijn familie. Papa geeft hun boeken over de God die gezond voedsel aan de mensen geeft zodat ze gelukkiger kunnen leven. Hij nodigt hen ook uit voor Bijbelstudies.

Niet zo lang geleden ging Luka met papa en mama naar een bijeenkomst in Servië en ook daar hielp hij met koken. Een dokter zag Luka in de keuken werken en ze kwam naar hem toe.

‘Wie is hier de belangrijkste dokter denk je?’ vroeg ze Luka.

Hij was een beetje verbaasd over de vraag, maar hij wist dat zij dokter was.

‘U misschien?’ zei hij.

De dokter schudde haar hoofd.

‘Nee,’ zei ze.

Luka was in de war en vroeg zich af wie die belangrijkste dokter dan kon zijn. Toen kreeg hij een idee.

‘Ik denk dat het God is,’ zei hij.

De dokter lachte.

‘Ja,’ zei ze. ‘Maar er is hier nog een belangrijke dokter.’

Luka snapte er niets van, maar toen had hij nog een idee.

‘Is het de kok?’ zei hij.

‘Ja,’ riep ze uit. ‘Jij bent een dokter zoals ik, omdat de manier waarop je kookt veel invloed heeft op de gezondheid van mensen.’

Luka was blij te horen dat hij zowel een kok als een dokter was omdat hij gezonde maaltijden klaarmaakt.

'Ik vind het leuk om te helpen koken,' zei hij. 'Met de hulp van God wil ik graag andere mensen helpen.'

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om een scouting/pathfinder kamp te bouwen in Montenegro, waar kinderen kunnen leren over gezond eten en over God. Heel erg bedankt dat je wilt meehelpen met jouw gift op de dertiende sabbat.

Gedoopt zoals Jezus

Montenegro, 8 juli

Andrija

Andrija was een jongen met een droom. Hij droomde ervan zijn hart aan Jezus te geven en zich te laten dopen. Maar hij wilde niet in een kerk gedoopt worden. Hij had in de Bijbel gelezen hoe Jezus door Johannes de Doper werd gedoopt in de rivier de Jordaan. Andrija wilde ook buiten gedoopt worden, net zoals Jezus. Hij wilde gedoopt worden in de Adriatische zee.

Maar Andrija had de zee nog nooit gezien. Hij woonde in Servië en daar is helemaal geen zee. De dichtstbijzijnde zee was 500 kilometer verderop, in Montenegro, een ander land dus. Andrija droomde ervan om naar de Adriatische te gaan in Montenegro.

Andrija sloot zich aan bij een groep kinderen die zich voorbereidden om gedoopt te worden. Het jongere broertje van Andrija, Luka, zat ook in de groep en Luka wilde ook wel in de zee gedoopt worden. Alle kinderen waren het erover eens dat het geweldig zou zijn om allemaal in zee gedoopt te worden. Ze droomden allemaal hoe ze samen gedoopt zouden worden tijdens een padvindingskamp bij de Adriatische zee. Maar Andrija wist niet hoe ze het geld voor de reis bij elkaar konden krijgen. Papa was al met pensioen en had niet genoeg geld om te kunnen helpen.

Toen hoorde Andrija dat hij twee bedragen moest betalen. Een klein bedrag om in te schrijven voor het kamp en een groter bedrag voor het kamp zelf. Het kleine bedrag moest al snel betaald worden. Hij kon alleen maar aan God vragen hoe het nu verder moest. 'Heer, als dit uw wil is, kunt U dan helpen?' bad hij.

De volgende dag kwamen er twee vrienden van Andrija's vader langs. Ze zeiden dat ze het gevoel hadden dat het gezin wel wat geld kon gebruiken. Het was genoeg om Andrija en Luka in te schrijven voor het kamp.

Andrija kon het niet geloven. God had zijn gebed meteen beantwoord. Vanaf toen wist hij dat God hem zou helpen om in de zee gedoopt te worden. Steeds opnieuw las hij in de Bijbel: 'Want Ik ben de HEER, je God, Ik neem je bij je rechterhand en zeg je: Wees niet bang, Ik zal je helpen' (Jesaja 41:13, NBV21).

De maanden gingen snel voorbij en ineens moest het tweede bedrag al bijna betaald worden. Andrija wist niet wat hij moest doen. Maar papa had een idee. Voordat hij met pensioen ging, ging hij langs de deuren om christelijke boeken te verkopen. Hij bood aan om Andrija en Luka te helpen met het verkopen van boeken in een Servische toeristenstad.

De eerste dag in de stad viel tegen. 'Kijk eens naar deze boeken,' riep Andrija naar de mensen die langs zijn tafel kwamen. Maar de mensen keken de andere kant op. Die avond voelde Andrija zich verdrietig. Hij bad tot God: 'Help ons morgen om tenminste twee boeken te verkopen.'

In de ochtend, toen hij bezig was papa en Luka te helpen de boeken op tafel uit te stallen, was er een oude man die een boek bekeek. 'Wat staat er in dit boek?' vroeg hij. 'Dit boek gaat over de tijd van het einde,' zei Andrija. De man kocht het boek. Andrija was zo blij. God had hem geholpen een boek te verkopen, nog voordat ze eigenlijk begonnen waren die dag.

Daarna vond hij het makkelijk om boeken te verkopen. Binnen twee weken hadden hij en zijn broer genoeg geld verdiend om naar het kamp te kunnen gaan.

Andrija en Luka gingen dus naar het padvindingskamp aan de Adriatische zee in Montenegro. Beide jongens werden samen met hun vrienden in de zee gedoopt. Toen Andrija een tekst mocht kiezen voor zijn doop, koos hij Jesaja 41:13. Wat stond daar ook alweer? 'Want Ik ben de HEER, je God, Ik neem je bij je rechterhand en zeg je: Wees niet bang, Ik zal je helpen.'

Iedere keer als Andrija deze tekst leest herinnert hij zich dat God zijn droom om in de zee gedoopt te worden, mogelijk had gemaakt. 'Ik ben heel dankbaar,' zegt hij, 'en echt gezegend.'

Een deel van de collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal is voor het bouwen van een nieuw scouting/padvinderskamp bij de Adriatische zee in Montenegro. Het gebouw dat er nu staat is al bijna

90 jaar oud en moet vervangen worden door een nieuw gebouw dat groter is, zodat de padvinders er weer lang gebruik van kunnen maken. Dank je dat je mee wilt helpen met dit project door jouw gift.

Wilde golven bedwingen

Montenegro, 15 juli

Ilija

Spiro keek naar de hoge golven die in het vroege morgenlicht stuksloegen op het strand. De jongen bekeek alle acht mensen die wachtten om gedoopt te worden in de Adriatische zee door de adventistische predikant. Ze konden het water niet in omdat de golven te hoog waren. Ze zouden meegesleurd kunnen worden door de golven.

Spiro vroeg zich af of de Adventkerk Gods kerk was.

‘Als dit Gods kerk was, dan zou Hij die hoge golven wel tegenhouden bij een doopdienst,’ dacht hij.

Het was 1941. De acht mensen op het strand waren ongeveer de eerste mensen die

zevendedagsadventist werden in het land dat we nu kennen als Montenegro.

Voor de bijeenkomst op deze ochtend had Spiro ook deelgenomen aan de Bijbelstudie. Zijn moeder en zus stonden bij de groep van acht.

Door de bestudering van de Bijbel geloofde Spiro dat Gods sabbat op de zevende dag van de week valt, dus op zaterdag en niet op zondag zoals veel mensen denken. Hij geloofde ook dat God van de mensen vraagt om tien procent van hun inkomen (tienden) aan Hem terug te geven. Maar hij was er niet zeker van dat hij adventist wilde worden.

Toch ging Spiro met de anderen naar het strand om de doop te zien. De ceremonie was vastgesteld op 5 uur in de ochtend. Het was namelijk een gewone werkdag en sommige mensen die gedoopt werden moesten daarna gewoon weer aan het werk.

Terwijl Spiro op het verduisterde strand stond, zag hij dat niemand gedoopt kon worden vanwege de enorme golven.

De kleine groep stond daar hulpeloos op het strand en de predikant stak zijn handen omhoog naar de hemel.

‘Heer,’ zei hij, ‘laat de zee alstublieft rustig worden voor korte tijd, zodat deze mensen gedoopt kunnen worden.’

Op dat moment werd de zee rustig. Grote golven bleven rollen tot een aantal meters voor de kust, maar het water dichtbij het strand werd helemaal rustig.

Spiro kon zijn ogen niet geloven toen de predikant het rustige water in stapte. Alle acht mensen werden gedoopt.

Toen deed Spiro zijn mond open.

‘Kan ik ook nog gedoopt worden?’ vroeg hij.

De predikant keek vriendelijk naar de jongen.

‘Als je gelooft, kom dan maar,’ zei hij.

Spiro geloofde. Hij geloofde in de reddende kracht van de Here Jezus Christus. Hij werd gedoopt op die plek en op dat moment.

In plaats van acht waren het nu negen mensen die hun hart aan Jezus hadden gegeven in de Adriatische zee.

Het was een echt wonder die ochtend. God maakte de zee rustig en won de harten van acht volwassenen en een jongen. Het was een wonder dat het begin was van de Adventkerk in Montenegro.

Spiro was 16 jaar toen hij gedoopt werd. Hij leefde een lang en gelukkig leven met God en stierf toen hij 86 was.

Hoewel het al meer dan 10 jaar geleden is dat Spiro stierf, staat hij nog steeds als geloofsheld bekend in Montenegro.

‘Spiro was een man die grote ervaringen meemaakte met God,’ zegt zijn 76-jarige schoonzoon, Ilija.

‘Hij werd zeer gewaardeerd. Zelfs nu, als ik iemand op straat tegenkom en ik zeg dat ik de schoonzoon ben van Spiro, spreken mensen hun respect voor hem uit.’

Een deel van de collecte op de dertiende sabbat van dit kwartaal wordt gebruikt om een nieuw padvinderskamp te bouwen op de plek waar Spiro en andere adventisten ooit hun diensten hielden. Het is een plek vlakbij het strand waar Spiro en de acht anderen gedoopt werden. Wat fijn dat jij ook wilt helpen om dit plan mogelijk te maken door jouw gift.

De jongen met de ballon

Servië, 22 juli

Voya

Voya is een heel speciale jongen. De dokters dachten niet dat hij zou kunnen leven. Hij werd namelijk geboren met een grote ballon op zijn rug. Dat was in Montenegro.

Voya had een afwijking toen hij geboren werd. We noemen die afwijking spina bifida. Toen hij als kleine baby groeide in de buik van zijn moeder, ontwikkelde zijn ruggengraat zich niet goed onder in de rug. Er zat een gat in zijn rug en door dat gat groeide een ballon.

Voordat Voya geboren werd, zei de dokter tegen zijn moeder dat de baby misschien niet zou overleven. Maar zijn moeder was er zeker van dat God een plan had met de jongen. Ze bad dag en nacht voor hem. Net voordat hij werd geboren, bad ze ook nog: 'Lieve God, over een paar minuten zal ik ontdekken of u Voya laat leven of niet. Ik wil graag dat hij zal leven. Maar niet wat ik wil moet gebeuren, maar wat U wilt. Dank U in de naam van Jezus. Amen.'

Even later vulde het geschreeuw van Voya de ziekenhuiskamer. Zijn gehuil was als muziek in de oren van zijn moeder. Haar jongen leefde!

Maar toen zag ze de ballon op zijn rug. Het was zo groot dat ze zijn beentjes niet eens kon zien. Toen knapte de ballon en mama kon Voya's beentjes zien. Maar er was iets niet in orde. Ze bewogen helemaal niet.

De dokter zette mama en Voya zo snel mogelijk op het vliegtuig en stuurde hen naar een gespecialiseerd kinderziekenhuis in Servië.

In het nieuwe ziekenhuis schrok de dokter toen ze Voya zag. Zij hielp al 22 jaar baby's met spina bifida, maar dit had ze nog nooit gezien. 'Dit is één van de ernstigste gevallen die ik ooit heb gezien,' zei ze. Ze wilde meteen een noodoperatie uitvoeren bij Voya.

Mama bad terwijl de dokter urenlang aan het opereren was bij de baby. God verhoorde haar gebeden. De operatie was een succes. Voya kon zijn benen bewegen.

In de jaren die volgden zag Voya allerlei verschillende dokters. Mama bleef bidden en Voya liet alle dokters verbaasd staan. Ze hadden gezegd dat er binnen drie maanden problemen met zijn hoofd zouden ontstaan, maar dat gebeurde niet. Ze zeiden dat hij niet zou kunnen lopen, maar dat lukte wel.

De eerste tijd was Voya zwak. Hij kon niet goed op zijn benen staan en als hij probeerde te rennen, viel hij de hele tijd. Maar hij gaf niet op en hij bleef rennen.

Mama bad tot God of Hij haar zoon wilde helpen. Zij en papa baden soms wel de hele avond. Zijn vader werkte hard als wiskundeleraar op een hogeschool om de doktersrekeningen te kunnen betalen. Mama nam Voya mee naar alle doktersafspraken en fysiotherapie sessies. En Voya werd sterker en sterker.

Alle dokters die Voya zagen waren verbaasd. Ze konden hun ogen niet geloven. De dokter die de operatie op zijn benen had uitgevoerd was misschien wel het meest verbaasd van allemaal. Ze was een ongelovig persoon, een atheïst. Ze geloofde dus niet in God. Maar toen zij Voya zag rennen en springen en zijn moeder zag bidden, veranderde zij van gedachten. 'God bestaat echt,' zei ze.

Mama twijfelt er niet aan dat God leeft. Hij beantwoordde haar gebeden om Voya in leven te houden en daarom zegt zij steeds tegen hem: 'Waar je ook naartoe gaat, vertel je verhaal aan andere mensen.'

Nu is Voya een sterke tiener. Hij vindt het leuk om aan anderen te vertellen wat God en zijn ouders voor hem hebben gedaan. 'Als ik mijn verhaal vertel, denk ik aan mijn ouders en aan wat zij allemaal hebben gedaan voor me,' zegt hij. 'Ze hebben heel veel offers gebracht omdat ze zoveel van mij houden.'

Voya studeert aan de adventistische middelbare school in Novi Sad, Servië. Deze school is geopend met hulp van de dertiende sabbat collecte uit het derde kwartaal van 1997. Dus een collecte van meer dan 25 jaar geleden helpt nu nog om Voya adventistisch onderwijs te laten volgen.

Test voor de sabbat

Servië, 29 juli

Marta

Marta hield van muziek. Ze speelde al viool sinds ze een klein meisje was. En nu kreeg ze de kans om aan de muziekschool van haar dromen te studeren, in de hoofdstad van Servië, Belgrado.

Maar Marta had een groot probleem. Ze moest eerst slagen voor een toets voordat ze naar de school kon. Ze moest viool spelen voor een groep leraren. Maar de toets was op sabbat.

Dat wil Marta echt niet doen. Voor haar was de sabbat een heilige dag. Dan ging ze naar de kerk om God te dienen en een bijzondere dag met Hem door te brengen. Van vrijdagavond tot zaterdagavond, als de zon onderging, was het sabbat. Ze dacht aan het vierde gebod, waar staat: 'Houd de sabbat in ere als een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is de sabbat, die gewijd is aan de HEER, uw God; dan mag u niet werken' (Exodus 20:8-10, NBV21).

Marta vond het prima om de toets te doen op elke andere dag van de week. Zes dagen waren voor haar beschikbaar om te werken. Maar op sabbat zou ze niet werken, ook niet om een toets te doen voor toelating op de muziekschool.

Marta had het gevoel dat het hopeloos was. Verdrietig dacht ze: 'Het is vast niet Gods plan dat ik naar de muziekschool ga.'

Toch bad ze dat de wil van God zou gebeuren. Haar ouders baden precies hetzelfde. En ook vrienden van de kerk baden hetzelfde gebed.

De muziekschool nodigde de ouders van Marta uit voor een speciale bijeenkomst.

Papa en mama luisterden geduldig naar de leerkracht die alle regels opnoemde waaraan Marta moest voldoen als ze leerling werd aan de muziekschool. Toen de leerkracht klaar was, vroeg papa of hij de directeur mocht spreken.

In het kantoor van de directeur zei Marta's vader dat zij graag alle regels van de school wilde volgen, maar dat er voor haarzelf ook een regel was waar zij zich aan wilde houden. Ze wilde graag Gods vierde gebod volgen.

'Marta kan de toets niet op zaterdag doen,' zei papa. 'Kan ze het misschien ook doen op zondag, of op vrijdag?'

De directeur schudde meteen haar hoofd.

'Dat kan niet,' zei ze.

De directeur zei dat het niet mogelijk was om de datum aan te passen, omdat dat nog nooit eerder was gedaan. Ze zei dat Marta de eerste persoon was die vroeg om een andere datum voor de toets. Maar haar vader gaf niet op.

'Is het dan misschien mogelijk dat ze de toets op zaterdagavond doet, als de zon al onder is?' vroeg hij.

De directeur was stil. Ze was in de war. Toen vroeg ze. 'Hoe laat gaat de zon onder op zaterdag?'

'Ik denk dat het ongeveer om 20.10 uur is,' zei papa.

'Dan is het niet mogelijk,' zei de directeur. 'De school sluit om 20.00 uur.'

Maar ze had wel een beetje medelijden met Marta en beloofde dat ze zou kijken of er iets mogelijk was.

Marta wachtte heel lang. Ze bleef oefenen op de viool alsof het mogelijk zou zijn de toets na zonsondergang te doen op zaterdag. Ze bad. Haar ouders baden. De kerkleden baden.

Een paar dagen voor de toets belde er een leerkracht van de muziekschool. Ze zei dat de tijd voor de test aangepast was. Marta mocht de toets na zonsondergang doen. Het was een wonder. De school had nog nooit de tijd voor de toets aangepast.

Op de dag van de toets was het koud en regenachtig. Marta zou eigenlijk de hele dag moeten oefenen, zodat ze 's avonds op haar best zou zijn. Maar in plaats van viool te spelen, ging Marta naar

de kerk en legde haar werk dus aan de kant. Ze diende God, die ook gestopt was met werken op de zevende dag en rustte (Genesis 2:2).

Toen de zon was ondergegaan speelde Marta heel goed. De leerkrachten waren onder de indruk. Maar wat veel belangrijker was, is dat Marta vrede en blijdschap in haar hart voelde. Door zich aan de sabbat te houden had ze God op de eerste plaats gezet en nu wist zij ook dat Hij bij haar was. Toen de resultaten van de toets bekend werden, bleek dat de 14 jarige Marta de maximale score had gehaald. Ze kon naar de school van haar dromen.

‘Die ervaring overtuigde mij ervan dat ik nooit de hoop moet verliezen,’ zegt Marta. ‘Hoewel ik soms denk dat een situatie uitzichtloos is, weet ik dat God een plan heeft, een uitweg en ik hoef alleen maar op Hem te vertrouwen en me aan Hem over te geven.’

God doet geweldige dingen in Belgrado, Servië, waar Marta naar de muziekschool gaat. Jouw collectegeld van drie jaar geleden heeft geholpen om in die stad een nieuwe kerk te openen.

Bidden voor droog weer

Polen, 5 augustus

Julia

Het regende keihard toen de 6-jarige Julia bij de adventistische basisschool in Polen aankwam. De kinderen trokken hun natte jassen uit en gingen naar de klassen. Het was tijd om de dag met aanbidding te beginnen.

Julia zat aan haar tafeltje en wachtte totdat de leerkracht ging spreken. Ze wist wat er gevraagd zou worden en ze zat klaar om antwoord te geven.

Toen alle kinderen zaten en stil waren, stelde de leerkracht de vraag waar Julia op zat te wachten. 'Goedemorgen kinderen,' zei de juf. 'Wie heeft er iets om God voor te danken vandaag? En wie wil iets aan God vragen?'

Julia's arm schoot de lucht in.

'Ja, Julia?' zei de juf.

'Ik wil God vragen of Hij het kan laten ophouden met regenen,' zei Julia. 'Ik wil graag naar buiten.'

De juf glimlachte. Ze wist dat Julia niet het enige kind was dat graag naar buiten wilde. Alle kinderen keken een beetje sip toen ze naar school kwamen. Ze wilden allemaal graag buiten zijn en de regen hielp dan natuurlijk niet mee.

Op Julia's school gingen de kinderen niet alleen in de pauze naar buiten, maar ook om tijdens de les over God te leren. Iedere dag namen de juffen en meesters de kinderen mee naar buiten om Gods natuur te bestuderen in de velden en het bos rond de school. De kinderen spelen en eten ook buiten. Soms klom Julia met haar broertje in bomen. Andere keren prikten ze stukken brood op stokken en roosterden die boven een vuurtje. Julia vond het heerlijk om dat zelf geroosterde brood te eten.

De juf keek naar Julia en de andere kinderen in het lokaal. Ze keek ook uit het raam. Het leek wel alsof het nog harder was gaan regenen. Het leek erop dat het de hele dag zou regenen.

Maar de juf was blij dat Julia God om hulp wilde vragen. Thuis bij Julia werd er niet gebeden. Julia had op school leren bidden.

'Natuurlijk kunnen we aan God vragen of hij de regen laat stoppen,' zei de juf. 'Het zou leuk zijn als we vandaag nog naar buiten kunnen.'

De kinderen hadden allemaal de kans om hun dankbaarheid en hun vragen aan God te stellen en de juf bracht het in gebed voor God.

'Lieve God,' bad ze, 'geef ons alstublieft de kans om vandaag nog naar buiten te gaan. Geef ons alstublieft een paar uur zonder regen om dat mogelijk te maken.'

Het werd negen uur, de tijd waarop de kinderen meestal naar buiten gingen. Julia keek uit het raam. Het was droog!

Helemaal blij deden Julia en de andere kinderen hun jassen aan en renden naar buiten. Het gras was nat, de bomen waren nat, maar het regende niet. Ze konden over God leren in de natuur.

Toen het tijd was voor de lunch riep de juf de kinderen naar binnen. De kinderen verzamelden zich in de kantine, die zij deelden met de grotere kinderen. Toen ze zaten te eten begon het weer keihard te regenen.

Julia was vol ontzag over de macht van God. Hij had haar gebed gehoord en op een prachtige manier antwoord gegeven.

'Wow, juf,' zei ze, 'God heeft antwoord gegeven op ons gebed. Het was droog toen we naar buiten gingen en het ging pas weer regenen toen we weer binnen waren. God is geweldig!'

Dank je voor het geld dat je in de collecte doet. Het helpt scholen over de hele wereld om kinderen zoals Julia te leren over de geweldige liefde van God.

Rozen en engelen

Polen, 12 augustus

Melisa

Melisa is een klein meisje dat in Polen woont. Ze heeft prachtig steil bruin haar tot op haar schouders. Ze heeft grote bruine ogen die stralen achter groene glazen als zij lacht. Als ze naar school gaat, vindt ze het leuk om een roze capuchon te dragen, een blauwe spijkerbroek en roze sokken met plaatjes van witte en zwarte honden erop.

Melisa lijkt in alle opzichten op een normaal meisje. Maar haar juf zegt dat ze geen normaal meisje is. Ze is bijzonder. En dat komt door een droom die zij had toen ze acht jaar was.

In die droom lag Melisa thuis in bed. Om haar heen waren allemaal rozen. Verse witte rozen lagen rondom haar hoofd en op haar buik. Maar de rozen veranderden. Onder haar buik waren de rozen zwart en dood. Ze lagen op haar benen en haar voeten.

Midden tussen die dode zwarte rozen stond een slechte engel. Hij maakte ruzie met een goede engel, die bij de witte rozen rondom haar hoofd stond.

'Ze is van mij,' zei de slechte engel.

'Nee hoor, ze is van mij,' zei de goede engel.

Die engelen stonden ruzie te maken welke van de twee het hart van Melisa kon winnen.

Toen werd ze wakker.

Dat is misschien wel een beetje een rare en enge droom, vind je niet? Maar Melisa maakte zich geen zorgen. Op school had ze geleerd over de grote strijd die plaatsvindt tussen Jezus en satan. Ze wist dat satan ooit een goede engel was die in de hemel woonde. Maar hij werd slecht. Hij wilde zelf God worden en hij overtuigde een heleboel engelen om naar hem te luisteren. Dat was het begin van de oorlog tussen Jezus en zijn goede engelen aan de ene kant, en satan met zijn slechte engelen aan de andere kant. De Bijbel vertelt ons over die onzichtbare oorlog in Efeziërs 6:12. Daar staat: 'Onze strijd is niet gericht tegen mensen maar tegen hemelse vorsten, de heersers en de machthebbers van de duisternis, tegen de kwade geesten in de hemelsferen' (NBV21). Slechte engelen vechten met goede engelen om de levens van jongens en meisjes in Polen en over de hele wereld. Die strijd stopt als Jezus naar de aarde komt om alle goede mensen met zich mee te nemen naar zijn huis, in de hemel. Melisa werd niet bang van de droom, want zij wist dat Jezus en zijn goede engelen niet alleen maar om haar vochten, maar dat zij haar ook beschermden.

Melisa heeft haar droom nooit vergeten en ze denkt er vaak aan. Ze wil een goed leven leiden en goede beslissingen nemen. Ze wil dat Jezus en zijn goede engelen altijd aan de winnende hand zijn in haar leven. En niet alleen in haar leven, maar in het leven van alle mensen.

Op een dag maakten een paar leerlingen ruzie op school. De juf was boos en wist niet meer wat ze moest doen. 'Wat kunnen we doen,' vroeg ze aan de ruziënde kinderen.

Melisa dacht aan haar droom. Goede en slechte engelen voerden een onzichtbare strijd op haar school. De slechte engelen zorgden ervoor dat de kinderen ruzie maakten.

Melisa stak haar hand op.

'Juf, u heeft ons geleerd dat we kunnen bidden als er een probleem is,' zei ze.

De juf knikte, ze was haar eigen advies vergeten. Het was een goed idee om te bidden. De juf riep de kinderen bij elkaar en ze baden dat Jezus en zijn goede engelen de strijd zouden winnen. Terwijl ze aan het bidden waren, werden satan en zijn slechte engelen verslagen. Jezus en zijn goede engelen wonnen en de vrede keerde weer terug op de kleine school in Polen.

Melisa's droom heeft niet alleen haar eigen leven veranderd, maar ook het leven op haar school.

Dank je voor jouw collectegeld. Het helpt om kinderen, zoals Melisa, op scholen over de hele wereld van de liefde van Jezus te vertellen.

Sinaasappels en citroenen

Polen, 19 augustus

Ryszard

Hou jij van zoetigheid? Wat vind je lekker? Cake? Chocolade? Kauwgom?

Als je kinderen in Polen naar hun favoriete snoep zou vragen, dan zouden ze vroeger waarschijnlijk gezegd hebben: 'Sinaasappels!'

Misschien kan je sinaasappels kopen in de winkel, of als je geluk hebt groeien ze in je achtertuin. Maar in communistisch Polen was het bijna onmogelijk om aan sinaasappels te komen. De enige periode in het jaar dat sinaasappels en andere citrusvruchten in Polen beschikbaar waren, was met Kerstmis. Genieten van sinaasappels met Kerstmis was dan ook iets groots voor Poolse kinderen. Sinaasappels waren zo bijzonder dat, tegen de tijd dat de kerstvakantie eraan kwam, televisiejournals regelmatig verslag deden waar de schepen met sinaasappels, citroenen en andere citrusvruchten op weg naar Polen, zich bevonden op zee. Het ene schip vervoerde navelsinaasappels uit Egypte, een ander mandarijnen uit Turkije, nog een andere met nog meer sinaasappels uit Cuba en dan kwam er ook nog een schip uit Zuid-Amerika met allerlei verschillende tropische vruchten.

Poolse kinderen en volwassenen liep het water al in de mond terwijl ze op televisie keken hoe de schepen met al die heerlijke vruchten werden uitgeladen in de Poolse havens. Het was niet goedkoop om fruit te kopen. Maar de mensen konden bijna niet wachten totdat het Kerstmis was, zodat ze zo'n heerlijke sinaasappel konden pellen, of een citroen, om van het heerlijke vruchtvlees te genieten. Misschien bestond er niemand die meer van sinaasappels hield dan Maria. Ze was geen klein meisje meer, maar zo lang als ze zich kon herinneren hield ze al van sinaasappels en citroenen. Maria was een jonge echtgenote en ze was ziek. Ze voelde zich helemaal niet goed en verlangde naar een sinaasappel of een citroen.

'Ryszard,' zei ze, terwijl ze hoopvol naar haar man keek. 'Ik heb echt zin in een sinaasappel of een citroen.'

Ryszards wenkbrauw ging zorgelijk de lucht in. Hij zou alles overhebben om zijn lieve vrouw een sinaasappel of een citroen te geven. Het was misschien precies wat ze nodig had om weer beter te worden.

Maar de vruchten waren alleen maar rond Kerstmis te koop. Het was nog lang niet zover. En zelfs als het al bijna Kerstmis zou zijn, dan waren de vruchten veel te duur. Ryszard kon dat niet betalen. Hij was predikant en ze hadden helemaal niet veel geld, zeker niet genoeg om een sinaasappel of een citroen te kopen.

Toch droomde Maria ervan om een sinaasappel of citroen te kunnen eten en Ryszard voelde zich verdrietig omdat hij die niet aan haar kon geven.

Hij bad God om hulp en ging naar buiten om bij een paar kerkleden op bezoek te gaan. Hij wilde hen bemoedigen en hen aan Gods liefde laten denken.

Ryszard ging naar het huis van een oude vrouw. Ze was erg eenzaam, want haar dochter woonde helemaal in de Verenigde Staten van Amerika.

Toen hij aanklopte deed de vrouw open met een grote lach op haar gezicht.

'Dominee, het is goed dat u hier bent!' riep ze uit. 'Ik heb net een pakketje van mijn dochter uit Amerika ontvangen en ik heb hier een paar sinaasappels en citroenen voor u.'

Ryszard geloofde zijn oren niet.

Enkele momenten later kon hij zijn ogen niet geloven. De oude vrouw gaf hem een doos met de lekkerste sinaasappels en citroenen. Wat lagen ze daar mooi te glimmen. Het leek wel een juwelenkist, tot de rand gevuld met flonkerende edelstenen.

Ryszard kon bijna niet wachten om naar huis te gaan.

Korte tijd later kwam hij thuis.

'Lieverd, ik heb iets voor je meegebracht,' zei hij.

Hij liet de sinaasappels en citroenen aan Maria zien.

Ze zette grote ogen op van verbazing.

'Waar heb je die dan vandaan?' vroeg ze.

'God heeft ze aan me gegeven,' zei hij. 'God voorziet in alles.'

Het was waar. Deze gift was een wonder, en het was nog niet eens Kerstmis. In de Bijbel lezen we: 'Mijn God zal uit de overvloed van zijn majesteit elk tekort van u aanvullen, door uw eenheid met Christus Jezus' (Filippenzen 4:19, NBV21).

Heel erg bedankt voor jouw collectegeld. Het helpt mee om mensen over de hele wereld kennis te laten maken met onze liefdevolle God die ons alles geeft wat we nodig hebben.

Salades en worstjes

Letland, 26 augustus

Anna

De 4 jarige Anna en Aleksa speelden graag met elkaar op school in een klein dorpje in het midden van Letland.

De twee meisjes vonden het vooral leuk om een spelletje te doen waarbij ze net deden alsof ze volwassen waren. Anna deed alsof zij wiskundeleraar was en Aleksa speelde een slechte leerling. Aleksa kwam te laat op school, deed haar huiswerk niet en luisterde nergens naar. Anne deed net alsof zij een hele strenge leraar was. Ze speelde dat ze boos was en probeerde Aleksa te straffen. 'Ga de rest van de dag maar in de hoek staan,' zei Anna tegen Aleksa.

Maar Aleksa kon ook heel goed een ongehoorzame leerling spelen. Ze weigerde om in de hoek te staan.

'Nee, ik doe het niet,' zei ze.

Op sommige dagen dat de meisjes hun spelletje speelden, was Anna een artiest en Aleksa een dokter.

Aleksa wist wel iets van dokters. Ze had heel veel gezondheidsproblemen en was vaak ziek. Vaak was ze verkouden en had ze koorts. Ze hoestte veel en had moeite met ademen.

Anna en Aleksa vonden het ook leuk om net te doen alsof ze aan het koken waren. Ze mengden modder en water tot een dikke, bruine stampot en bestrooiden het ruimhartig met bloemen. Mooie paarse, roze, blauwe en gele bloemen gingen er in die bruine soep.

Eerste speelden Anna en Aleksa alleen op de peuterschool en aten daar hun nepvoedsel zogenaamd.

Later gingen ze ook samen naar de basisschool en na school kwam Aleksa vaak bij Anna thuis. Ze speelden 's middags en aten het echte voedsel dat Anna's moeder had gemaakt.

Aleksa was verbaasd toen ze eerste keer zag dat Anna's moeder een salade op tafel zette van komkommers, tomaten, uien, dille, spinazie en sla. Ze at bijna nooit salade thuis en ze hield van de zoete, sappige en knapperige smaken en texturen.

Aleksa was nog verbaasder toen ze voor de eerste keer veganistische worstjes zag. Thuis aten ze altijd worstjes van vlees en ze had nog nooit worstjes gezien die van planten gemaakt waren. Maar ze vond ze lekker en hield ervan om ze samen met gebakken aardappels en tomatensaus te eten bij Anna thuis.

De moeder van Aleksa vond het eten bij Anna thuis ook lekker. Soms kwam ze weleens langs en sprak dan met Anna's moeder terwijl de meisjes met elkaar speelden. Ze was verbaasd dat er in het gezin van Anna geen vlees gegeten werd. Maar net zoals Aleksa vond zij het eten ook lekker. En wat heel belangrijk was voor haar, was dat het leek alsof Aleksa minder vaak ziek was door het eten van het gezonde voedsel.

Aleksa's moeder zag haar meisje graag gezond en ze vroeg Anna's moeder tips voor het maken van gezond voedsel. Ze begon thuis ook gezond te koken. Omdat de maaltijden thuis ook veranderden, werd Aleksa steeds gezonder. Ze was steeds minder vaak verkouden en had ook bijna geen koorts meer. Ze hoefde niet meer te hoesten en had het ook niet meer benauwd. Wat was Aleksa's moeder blij dat haar dochter niet meer ziek was.

Op een sabbat nodigde Anna Aleksa, haar moeder en haar grote broer Markuss uit om mee naar de kerk te gaan. Aleksa en Markuss vonden het leuk bij de sabbatschool en gingen al snel iedere week naar de kerk.

De moeder van Aleksa gaf haar hart aan Jezus en werd lid van de Adventkerk. Daarna gaven ook Markuss, oma en een oom hun hart aan Jezus. En een andere oma bereidt zich nu ook voor om gedoopt te worden.

Anna en Aleksa spelen nog steeds graag met elkaar. Ze doen niet meer net alsof ze al volwassen zijn, maar ze spelen spellen die bij hun leeftijd passen bij de padvindsters. Ze willen ook graag hun hart aan Jezus geven en samen gedoopt worden.

'Aleksa is mijn beste vriendin,' zegt Anna.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt om padvinders zoals Anna en Aleksa te ondersteunen in Letland. Het helpt bij de bouw van een honk in de hoofdstad van Letland, Riga, waar padvinders en andere kinderen meer kunnen leren over gezond eten en over Gods liefde. Dank je dat je wilt meehelpen bij dit project door jouw collectegeld.

Een kleine zendeling

Letland, 2 september

Anna

Anna houdt heel veel van Jezus en spreekt graag met haar vrienden in Letland over Hem. Ze houdt er zoveel van om over Jezus te praten dat haar moeder haar vaak een kleine zendeling noemt.

Anna weet niet meer wanneer ze voor het eerst met haar vrienden over Jezus ging praten.

Ze denkt dat ze misschien ongeveer 5 jaar was toen ze ermee begon.

Anna zat toen samen met haar beste vriendin Aleksa in een auto.

Mama bestuurde de auto.

Aleksa gedroeg zich slecht tijdens de rit. Ze bleef maar heen en weer bewegen in haar stoeltje. De hele tijd bleef ze draaikonten en wiebelen, maar stilzitten zoals het hoort, dat lukte haar niet.

Anna keek het eerst stilletjes aan vanaf haar eigen plek en begon toen te praten.

'Aleksa,' zei Anna streng, 'Jezus komt snel. Gedraag je je wel netjes?'

Mama hoorde Anna praten en was verbaasd. Ze vroeg zich af wat Aleksa zou zeggen. Aleksa ging niet naar de kerk, maar ze wist wel iets over Jezus van haar oma.

Toen Aleksa de vraag over haar gedrag hoorde van Anna, keek ze haar nieuwsgierig aan.

'Hoe komt Jezus dan?' vroeg ze.

'En wanneer komt Hij dan?' voegde ze eraan toe. 'Waarom komt Hij eigenlijk?'

Dat waren belangrijke vragen. Voor een klein meisje als Anna waren het ook moeilijke vragen om te beantwoorden.

Maar ze deed haar best. Ze zei dat Jezus in de Bijbel heeft beloofd dat Hij naar de aarde zal komen op een grote witte wolk in de lucht.

Niemand weet precies wanneer Jezus komt, maar in de Bijbel belooft Hij dat het snel zal zijn.

Waarom komt Hij? Om zijn kinderen mee naar huis te nemen. Jezus houdt heel veel van kinderen en Hij heeft een huis voor hen gebouwd waar ze kunnen spelen met leeuwen en lammetjes en samen met Hem voor altijd kunnen leven.

Aleksa stopte met wiebelen in haar stoel. Nu zat ze netjes stil en gedroeg zich als een net meisje terwijl ze nadacht over wat Anna had gezegd.

Het was de eerste keer dat zij hoorde dat Jezus zou komen. Dat beviel haar wel. Ze wilde er heel graag klaar voor zijn om Jezus te ontmoeten.

De Bijbel vertelt over die komst van Jezus met de woorden: 'Hij komt met de wolken, en dan zal iedereen Hem zien' (Openbaring 1:7, NBV21).

Maar niemand weet precies wanneer dat is. Jezus zelf zei erover: 'Niemand weet wanneer die dag of dat moment zal aanbreken, de engelen in de hemel niet en de Zoon niet, alleen de Vader' (Marcus 13:32, NBV21).

Maar Hij zei ook: 'Ik kom spoedig, en heb het loon bij me om iedereen te belonen naar zijn daden' (Openbaring 22:12, NBV21).

Over het huis dat Jezus aan het voorbereiden is, zegt de Bijbel: 'Dan zal een wolf zich neerleggen naast een lam, een panter vlijt zich bij een bokje neer; kalf en leeuw zullen samen weiden en een kleine jongen zal ze hoeden' (Jesaja 11:6, NBV21).

Na het gesprek over de komst van Jezus, spraken Anna en Aleksa nog veel vaker over Hem.

Anna was echt een kleine zendeling. Vanwege haar invloed hebben de moeder van Aleksa, haar broer, een oom en twee van haar oma's, hun hart aan Jezus gegeven en wachten op zijn spoedige komst. Anna en Aleksa zijn inmiddels 14 jaar en zijn allebei padvinders. Zij kijken ook vol blijdschap uit naar de komst van Jezus.

Een deel van de collecte van dit kwartaal is om hulp te bieden aan kinderen in Letland. We willen ze helpen meer over Jezus te leren en zijn spoedige komst. Met het geld willen we een gebouw

neerzetten in Riga, de hoofdstad van Letland waar padvinders en andere kinderen meer over Jezus kunnen leren. Wat fijn dat jij ook meehelpt door het geld dat je in de collecte doet.

Piano, Padvinders en Jezus

Letland, 9 september

Anna

Heb je ooit iemand ontmoet waarmee je het meteen goed kon vinden? Dat er zoveel overeenkomsten waren dat je je meteen goed voelde in elkaars gezelschap.

Dat gebeurde bij Anna. Ze voelde zich meteen goed bij Emilia toen zij elkaar ontmoetten op een muziekschool in Letland. De meisjes waren bijna even oud. Anna was 10 en Emilia was 11 jaar. Anna hield van muziek, net zoals Emilia. Daarom gingen ze ook naar de muziekschool. Beide meisjes leerden piano spelen.

Maar er was meer dan de piano. Anna hield van honden en Emilia ook. Ze hielden allebei van gymnastiek. Er waren allerlei dingen die ze allebei leuk vonden en ze werden al snel vriendinnen. Anna hield er ook van om naar de padvinders te gaan. Daar wist Emilia helemaal niets van. Anna was nog niet zo lang bij de padvinders. Ze vond het leuk om te zingen, de Bijbel te lezen en badges te verdienen met de andere padvinders. Vooral kampen vond ze leuk. Dus toen de padvinders en avonturiers in Letland zich voorbereidden op een camporee, vroeg Anna of Emilia ook mee wilde. Emilia vond het geweldig. Een hele week in een tent slapen vond ze het einde. En ook het zingen en praten en deelnemen aan Bijbelraadsels met nog 300 kinderen uit alle delen van Letland vond ze prachtig. Het kampvuur was haar favoriet. Na de avondwijding gingen de kinderen naar hun eigen groep en mochten ze kampvuren bouwen. Vervolgens gingen ze om het vuur heen zitten en luisterden naar zendingsverhalen. Emilia kon er niet genoeg van krijgen.

Na de camporee vond Emilia de padvinderij net zo leuk als Anna en ze werden nog grotere vriendinnen.

Anna nodigde Emilia bij haar thuis uit. Iedere zondag studeerden de meisjes in de Bijbel, samen met Anna's vriendin Aleksa en nog een paar kinderen. Binnen een jaar hadden de kinderen het hele boek Ruth en 1 Koningen gelezen.

Anna nodigde Emilia ook uit voor de kerk op sabbat. Ze speelden samen piano in de kerk. Anna vond vooral het spelen van een duet mooi dat gaat over Jezus als de zonnestraal voor de wereld.

Anna en Emilia kijken alweer uit naar de volgende camporee. De padvinders bereiden een sketch voor over Tabitha, het 12 jarige meisje dat door Jezus uit de dood wordt opgewekt. Emilia is de verteller. Haar broertje van 10 gaat ook naar de camporee, voor het eerst.

Ja, Anna en Emilia hebben veel overeenkomsten. Ze houden van de piano, van honden, gymnastiek, padvinderij, camporee, de Bijbel en muziek maken in de kerk. Maar nu genieten ze samen van iets dat nog belangrijker is. Ze houden allebei van Jezus.

'Ik hou van Jezus en ik hou ervan om de Bijbel te lezen,' zegt Anna. 'Ik probeer de bijbelse waarheid door te geven aan andere mensen.'

Een deel van het geld van dit kwartaal steunt padvinders zoals Anna en Emilia in Letland. Het geld helpt ook bij de bouw van een honk in Riga, de hoofdstad van Letland, waar padvinders en andere kinderen kunnen leren over Jezus. Heel erg bedankt voor jouw gulle gift.

Bidden voor een mug

Letland, 16 september

Maris

Het was een hele donkere avond.

Mama, papa en de kleine Maris van 4 jaar sliepen in hun huis op het platteland van Letland. Het was zo donker dat je niets kon zien door het raam. Je kon niet eens je eigen hand zien als je hem vlak voor je neus hield.

Plotseling werd mama wakker.

Meestal sliep mama erg vast. Als ze haar hoofd op haar kussen legde, sliep ze binnen twee minuten. En ze werd pas wakker als de zon weer opkwam in de ochtend.

Maar deze nacht schrok ze wakker. Ze was meteen klaarwakker. Papa lag naast haar te snurken.

Ergens in de kamer lag de kleine Maris in zijn bedje.

‘God, waarom heeft U me wakker gemaakt?’ bad mama stilletjes. ‘Wat wilt U van me? Moet ik iets doen?’

Mama vroeg zich af of er iemand in de wereld in gevaar was waarvoor zij moest bidden.

‘Goed, ik kan bidden,’ zei mama.

Nadat ze had gebeden, kon ze nog steeds niet slapen en ze vroeg zich af of ze nog ergens anders voor moest bidden. Ze bad voor ziekenhuizen en gevangenen. Voor mensen in de auto, voor kinderen en alles in de wereld. Maar ze kon nog steeds niet slapen. Toen hoorde ze een geluid.

‘Zzzzzzzzzzzzz.’

Ze raakte een beetje in paniek. Het was het geluid van een mug die rond het bed van Maris vloog.

Mama sprong uit bed en rende naar de plek waar het geluid vandaan kwam.

Ze kon helaas niet het licht aan doen. Papa sliep vaak slecht. Als ze hem wakker maakte, zou hij niet meer kunnen slapen. Hij zou er boos van worden en dat wilde ze niet.

‘Zzzzzzzzzzzzz.’

Mama probeerde de mug te pakken te krijgen door het geluid te volgen. Ze graaide in het wilde weg in de lucht.

Zzzzzzzzzzzzz.

Ze probeerde en probeerde en mama dacht: ‘Wat moet ik doen?. Ik weet het. Ik ga bidden en vraag aan God of Hij me helpt de mug te vangen. God is mijn enige oplossing.’

Ze bad in geloof en strekte haar hand uit. Ze greep nog een keer in de lucht. En ja hoor, daar had ze de mug gevangen. Ze was blij en dankbaar dat God haar geholpen had.

Mama ging naar Maris. Hij lag in zijn bed te draaien. Ze dacht: ‘O nee. Misschien heeft de mug hem al gestoken. Maar ik wil hem nu niet wakker maken.’

Voor de zekerheid vroeg mama heel zachtjes: ‘Maris, ben je wakker?’

‘Ja,’ zei hij.

‘Heeft de mug je wakker gemaakt?’ vroeg mama.

‘Ja.’

‘Wat heb je gedaan?’

‘Ik heb tot God gebeden om me te helpen met de mug.’

Toen begreep mama hoe gebed werkt.

Eerst had de mug Maris wakker gemaakt.

Maris bad tot God om hulp.

Vervolgens maakte God mama wakker. Maar zij wist niet wat ze moest doen. Ze vroeg aan God: ‘Wat wilt U dat ik doe?’ Zonder op antwoord te wachten begon ze voor de hele wereld te bidden. Toen ze God vervolgens opnieuw vroeg wat Hij wilde dat ze zou doen, wees Hij haar op de mug.

Mama kwam uit bed en probeerde de mug te vangen, maar dat lukte niet zonder gebed. Toen ze bad om hulp, gaf God haar de kracht om de mug te vangen.

Een deel van de collecte van dit kwartaal is om kinderen in Letland te helpen meer te leren over de kracht van gebed. Het geld wordt gebruikt voor een gebouw in Riga waar kinderen kunnen horen over de God die gebeden beantwoordt.

De God van de rode bieten

Letland, 23 september

Kreves

Kreves was een kleine jongen die allerlei nieuwe dingen leerde in de eerste klas in Letland. Plichtsgetrouw vertelde hij aan zijn moeder wat hij allemaal had geleerd als hij thuiskwam uit school. Op een dag vertelde hij aan mama over Mikelis.

‘De juf vertelde vandaag dat als je plantjes in de grond zet, je aan het einde van het veld rode bieten moet planten voor de god Mikelis,’ zei hij.

Rode bieten waren mama’s favoriete groente. Ze hield van zoete, sappige bieten in de sla. Ze hield ook van gesneden bieten door de soep. Maar ze vond het niet leuk dat haar zoon haar nu vertelde dat bieten ook de favoriete groente van Mikelis waren. Mikelis was een mythologische Letse god waar Kreves over had gehoord op zijn openbare school in Letland, tijdens de lessen over volksgebruiken en heidense goden.

Mama ontplofte bijna en ze werd zo rood als een biet. Ze marcheerde naar de school van Kreves als een soldaat die klaar is om naar de oorlog te gaan.

‘Mijn zoon komt nooit meer naar de lessen over heidense goden,’ zei ze tegen juf Lolita. ‘Ik ben het helemaal niet eens met die onzin. Wat is dat voor rare god die onze rode bieten wil hebben?’

Juf Lolita was een jonge moeder en ze keek vriendelijk naar mama. ‘Waarom vertel je het niet aan de leraar zelf?’

Juf Lolita gaf de lessen over heidense goden niet. Dat werd gedaan door iemand die les gaf aan groep drie. Juf Lolita vroeg de leerkracht om met mama te praten.

Mama gedroeg zich iets beleefder toen ze de leerkracht van groep drie zag. Maar ze bleef bij haar standpunt. ‘Deze lessen zijn niet geschikt voor mijn zoon en ik wil niet dat hij daaraan deelneemt,’ zei ze.

De leerkracht van groep drie deed er niet moeilijk over. ‘Prima,’ zei ze.

Juf Lolita hoorde het gesprek en ze had een idee.

‘Mama van Kreves, kunt u de kinderen niet over de Bijbel vertellen?’ vroeg ze. ‘U houdt van de Bijbel.’

Mama was geschokt. Ze dacht: ‘Kan iedereen maar van straat geplukt worden om op school les te geven?’

Even later was mama in het kantoor van de directeur. ‘Ja, u kunt op school komen om over de Bijbel te vertellen,’ zei de directeur. ‘Dat zou heel goed zijn. Maar de leerkracht pottenbakken vertrekt en de kinderen vinden haar klas erg leuk, dus u moet de kinderen ook leren pottenbakken.’

‘Maar ik weet helemaal niets van pottenbakken,’ riep mama.

De directeur hield voet bij stuk. ‘Er is mij verteld dat u een slimme en intelligente vrouw bent en we hebben niemand anders die het kan doen,’ zei ze. ‘Laten we iets afspreken. Als u de kinderen leert pottenbakken, kunt u hun ook over de Bijbel vertellen. Als u ze geen pottenbakken wilt leren, dan ook geen Bijbel.’

Mama dacht: ‘Wie is hier nou gek, zij of ik?’ Maar ze begreep ook dat als zij wilde dat Kreves iets over de Bijbel zou leren op school, zij les zou moeten geven in pottenbakken.

‘Maak je geen zorgen,’ zei de directeur. ‘De kinderen kunnen zonder hulp pottenbakken.’

En zo begon mama met lesgeven in pottenbakken en over de Bijbel op school. Toen vroegen de leerkrachten of mama hun ook over de Bijbel wilde vertellen. Mama gaf één keer per week les aan juf Lolita en de andere leerkrachten.

Aan het einde van het schooljaar bedankte juf Lolita mama. ‘Ik wil gered worden en ik wil ook dat mijn kinderen gered worden,’ zei ze. ‘Wat is de volgende stap die ik kan nemen?’ ‘Geloof in Christus en laat je dopen,’ zei mama.

Juf Lolita werd gedoopt en werd een waardevol lid van de Adventkerk in Letland. Ze heeft jarenlang geholpen bij de padvinders.

Een deel van de collecte van dit kwartaal is bestemd voor de padvinders en andere kinderen in Letland. Er komt een gebouw in de hoofdstad van Letland, Riga, waar kinderen meer kunnen leren over de Bijbel en de God van de hemel die rode bieten en alle andere groenten in de wereld heeft geschapen. Alvast bedankt dat jij ook wilt helpen door mee te doen met de collecte.

13de Sabbat: Een heel nieuw meisje

Letland, 30 september

Agnese

Agnese was een ongelukkig meisje. Soms was ze verdrietig en moest ze huilen. Andere keren was ze boos, schreeuwde ze en weigerde ze om te eten.

Agnese was zo ongelukkig omdat zij verlamd was en de hele tijd in het ziekenhuis moest blijven in Letland.

Ze was een normaal meisje geweest dat kon lopen en springen en rennen. Ze kon schrijven en tekenen en met haar handen zwaaien. Maar toen ze zeven jaar was, gebeurde er een tragisch ongeluk.

En nu kon ze niet meer al die dingen doen die ze eerst wel kon. Ze kon helemaal niets meer zelf doen. Verpleegsters gaven haar eten en verzorgden haar. Leerkrachten kwamen naar het ziekenhuis om haar te leren rekenen en taal en andere onderwerpen te onderwijzen.

Agnese vond het vreselijk om de hele tijd in het ziekenhuis te moeten wonen. Ze haatte het dat ze niets zelf kon doen. Daarom was ze vaak verdrietig of boos.

Op een dag verscheen er ineens een nieuwe leerkracht bij het bed van Agnese. Ze merkte al snel dat juf Vineta anders was dan de andere leerkrachten. Deze juf sprak graag over de hemel.

Agnese luisterde aandachtig toen juf Vineta de hemel beschreef als een plek waar ze veel vrienden zou hebben en met allerlei dieren kon spelen. Nu had ze helemaal geen vrienden en ook geen huisdieren.

Juf Vineta zei: 'Ik droom ervan om met de krokodillen te kunnen zwemmen.'

Agnese moest lachen bij de gedachte dat juf Vineta de rugslag deed naast een kronkelende groene krokodil.

Maar toen hoorde Agnese het geluid van rennende en lachende kinderen buiten haar open raam. Haar lach veranderde in een verdrietige frons.

'Buiten zijn ze aan het rennen, maar ik zal nooit meer kunnen rennen,' zei ze.

Juf Vineta schudde heel beslist haar hoofd.

'Je hebt het mis,' zei ze. 'Deze kinderen zijn nu aan het rennen, maar wie weet wat er later met hen zal gebeuren? Als ze God niet toelaten in hun leven, komt een aantal van hen misschien helemaal niet in de hemel. Maar jij, als je in God gelooft, zult eeuwig leven. Dan ga je nooit dood en er is geen pijn en ziekte meer. Dan kan je weer rennen, samen met God, voor eeuwig.'

Agnese werd weer een beetje blij. De gedachte om eeuwig met God te rennen beviel haar wel.

Juf Vineta kwam steeds vaker bij Agnese in het ziekenhuis. Ze gaf ook les aan kinderen op een school en ze probeerde om in haar lunchpauze naar Agnese te gaan. Bijna iedere keer bracht ze tekeningen voor Agnese mee, die de kinderen in haar klas voor haar gemaakt hadden. Agnese vond de tekeningen leuk. En ze hield er ook van als juf Vineta over de hemel sprak. Iedere keer als juf Vineta er was, ging ze ook bidden.

Toen Agnese jarig was, verraste juf Vineta haar met een feestje. Vrolijke bloemen sierden de ziekenhuiskamer. Op tafel stond een grote taart. Kinderen van juf Vineta's school vulden de kamer en ze gaven allemaal een verjaardagskaart aan Agnese. De kinderen hadden zich allemaal mooi aangekleed en ze deden een speciale verjaardagssketch. De dokters, verpleegsters en andere leerkrachten van Agnese kwamen ook naar het feest. Zelfs de directeur van het ziekenhuis kwam langs om Agnese een fijne verjaardag te wensen. Wat was ze blij. Het was de beste verjaardag ooit. Die avond deed de Letse televisie maatschappij verslag van de verjaardag en Agnese zag zichzelf op tv. Haar foto verscheen op de voorpagina van de krant.

Agnese was helemaal overdonderd door al die aandacht. Toen ze alleen was met juf Vineta, begon ze te huilen.

'Het was het waard om te leven, speciaal voor dit feest,' zei ze.

Maar Agnese worstelde nog steeds met haar negatieve emoties. Sommige dagen waren goed, andere slecht. Soms als juf Vineta in het ziekenhuis kwam, werd ze door de verpleging gewaarschuwd dat Agnese in een slechte bui was en niet wilde eten. Ze schreeuwde tegen iedereen. Toen het zomer werd ging juf Vineta met vakantie en ze kon lange tijd niet bij Agnese op bezoek. Maar toen het schooljaar weer begon, ging ze ook weer in het ziekenhuis op bezoek. Toen ze binnenkwam werd ze bij de deur tegengehouden door een verpleegster. Vineta vroeg zich af of Agnese in een slechte bui was. Maar de verpleegster zei dat alles in orde was. Ze wilde vertellen dat Agnese veranderd was.

'Wat is er met Agnese gebeurd?' vroeg de verpleegster. 'Ze is een heel ander meisje geworden. Dit is niet de oude Agnese. Ze is tegenwoordig steeds blij. Ze doet niet meer brutaal tegen ons en is de hele tijd dankbaar. Ze staat ons toe haar haren te wassen en haar eten te geven. Ze is beleefd. Heel anders dan eerst. Wat is er gebeurd?'

Juf Vineta wist het ook niet. Toen ze de kamer van Agnese binnenkwam, was ze verbaasd om zo'n blij meisje aan te treffen. Ze straalde net zo helder als de zon op het midden van de dag.

'Agnese, wat is er met jou gebeurd?' vroeg juf Vineta.

Agnese wachtte met praten totdat de verpleegster de kamer uit was. Ze zei dat ze tot Jezus was gaan bidden tijdens de vakantie van juf Vineta.

'Omdat u er niet was, besloot ik om zelf maar te gaan bidden,' zei ze. 'Jezus is zo goed. Hij geeft altijd antwoord op mijn gebeden. Hij is er altijd voor me. Ik ben zo blij met Jezus!'

Daarna bleef Agnese een blij en gelukkig kind. Ze lachte de hele tijd, was beleefd en dankbaar.

Waarom? Omdat ze Jezus had leren kennen.

Een deel van de collecte van dit kwartaal is bestemd om kinderen in Letland te laten kennismaken met Jezus. Het helpt mee om een gebouw te realiseren in Riga, de hoofdstad van Letland, waar kinderen over Jezus kunnen leren en over zijn hemel die gevuld is met vrienden en dieren en waar geen pijn en ziekte meer zal zijn. Dank je dat je met jouw geld wilt bijdragen aan dit project en nog een ander project waar we eerder over hoorden, een nieuw padvinderkampsterrein in Montenegro.